

чакахъ откровеніа-та божіи — сичко-то тока казка ни са въ първы-тѣ три дене.

Добро хѣртѣва на наше-то сѣрце и великій страдалникъ Іовъ вмѣсто соломоновы-тѣ притчи. Ёдно подиръ друго виждамы три раздѣла на неговый-а животъ: найнапредъ ни са якая Іовъ въ сичкѣ-тѣ си свѣтлость на землано-то щастіе, богатъ е съ иманіе, богатъ съ дѣца, за кои-то сѣкій денъ са моли Богъ, да не сзгрѣшѣтъ господѣ; ангели-тѣ го хвалиѣтъ, закижда мѣ нечестивый-а, кой то моли за дозволеніе, да искѣшава праведника съ вѣды. И гледай! докато са чете тока, намъ е само единъ день, а на Іова е тойзи денъ като свѣща вѣчность, — тѣй наеднаждѣ премина негово-то щастіе: крадцы мѣ откраднахъ стада-та, вѣтръ мѣ сзвори кѣшиѣ-тѣ, та изби дѣца-та мѣ; но Іовъ їоще не са сѣрди на господа, ами: „господѣ даде, господѣ зе!“ дѣма и раздира на себе дрехи-тѣ си. Въ третый-а денъ той вѣчь сѣди предъ насъ на гноище-то, цѣлъ въ раны, укореніа-та на жена мѣ и пріатели-тѣ мѣ мѣчѣтъ го, но въ средъ сичко-то тока искѣшеніе, Іовъ остана кроткъ въ сѣрце-то си „и не даде безуміе Богъ.“

Споманѣваніе-то на тойзи страдалникъ, кое-то быва сѣкій денъ презъ тѣзи недѣлѣ, и въ първый-а денъ споманъ-а за Іосифа, когото брата-та мѣ продадохъ, кой-то бѣше хвърленъ въ тѣмницѣ-тѣ междѣ двѣма престѣпницы, отъ кои-то единъ а са избеаи, а другій-а погина, и кой-то са найпослѣ възвиси надъ цѣлъ Египетъ, та го чѣдно пре-